

MiNa-Raad

Milieu- en Natuurraad van Vlaanderen

Advies

van 22 december 2005

**over het voorontwerp van
verzameldecreet leefmilieu en energie**

Nr. 2005|47

Inhoudstafel

Inhoudstafel.....	1
Inleiding.....	2
Adviestekst.....	3
I. Voorafgaandelijke bemerkingen.....	3
II. Landinrichting.....	3
III. Warmtekrachtkoppeling.....	4
IV. Private waterzuiveringsinstallaties.....	6
V. Milieuvergunning.....	6
VI. Natuurbehoud.....	8
VII. Bos.....	9
VIII. Afvalstoffen.....	12
IX. Bodemsanering.....	13
X. Water.....	16
XI. Vlaamse Maatschappij voor Watervoorziening.....	16

Inleiding

Op 28 november 2005 ontving de MiNa-Raad een adviesvraag van de Vlaamse Regering over een voorontwerp van decreet houdende diverse bepalingen inzake leefmilieu en energie.

Het advies werd gevraagd binnen een termijn van 10 werkdagen.

Het voorontwerp van decreet groepeerde wijzigingen aan:

- het decreet van 21 december 1988 houdende oprichting van de Vlaamse Landmaatschappij (hoofdstuk landinrichting)
- het decreet van 17 juli 2000 houdende de organisatie van de elektriciteitsmarkt (hoofdstuk warmtekrachtkoppeling)
- het decreet van 6 juli 2001 houdende de organisatie van de gasmarkt (eveneens hoofdstuk warmtekrachtkoppeling)
- de wet van 26 maart 1971 op de bescherming van de oppervlaktewateren tegen verontreiniging (hoofdstuk private waterzuiveringsinstallaties)
- het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning (Hoofdstuk milieuvergunning)
- het decreet van 21 oktober 1997 betreffende het natuurbehoud en het natuurlijk milieu (hoofdstuk natuurbehoud)
- het Bosdecreet van 13 juni 1990 (hoofdstuk bos)
- het decreet van 2 juli 1981 betreffende de voorkoming en het beheer van afvalstoffen (hoofdstuk afvalstoffen)
- het decreet van 22 februari 1995 betreffende de bodemsanering (hoofdstuk bodemsanering)
- het decreet van 18 juli betreffende het integraal waterbeleid (hoofdstuk water)
- het decreet van 28 juni 1983 houdende oprichting van de instelling Vlaamse Maatschappij voor Watervoorziening (hoofdstuk Vlaamse Maatschappij voor Watervoorziening).

Het advies werd oorspronkelijk voorbereid door een gemengde werkgroep van SERV en MiNa-Raad. Omdat het niet mogelijk bleek om binnen de korte adviestermijn in consensus tot een gezamenlijk advies te komen, werd echter beslist dat de raden elk een eigen advies zouden uitbrengen. Aangezien de SERV-organisaties zich bijgevolg binnen de SERV over dit dossier uitspreken, onthouden ze zich bij onderhavig advies.

Hubert David, voorzitter MiNa-Raad

Adviestekst

I. Voorafgaandelijke bemerkingen

- [1] **Bedenkingen bij het werken met een ‘verzameldecreet’.** De MiNa-Raad vindt het een goede zaak dat dringende maatregelen of kleinere wijzigingen aan decreten niet worden gegroepeerd in een programmadecreet maar in een afzonderlijk ‘verzameldecreet’. De Raad heeft al eerder, naar aanleiding van de advisering over programmadecreten, gesteld dat het niet aangewezen is om in een begeleidingsdecreet bij de begroting maatregelen vast te stellen die dit kader overstijgen.

Toch heeft de Raad bedenkingen bij de aanpak van het voorliggende dossier.

Ten eerste bevat het nu voorliggende verzameldecreet geen wijzigingen die een spoedprocedure rechtvaardigen bij de adviesraden, de Raad van State en het Vlaams Parlement.

Ten tweede bevat het voorontwerp van decreet naast enkele kleinere wijzigingen toch ook meer fundamentele aanpassingen. Dit is meer bepaald het geval voor de vele wijzigingen aan het Bodemsaneringsdecreet. De MiNa-Raad meent dat voor zulke aanpassingen de techniek van een verzameldecreet niet geschikt is. Een afzonderlijk decreet tot aanpassing van het Bodemsaneringsdecreet is wenselijk. Dit geldt des te meer omdat een tweede aanpassing van dit decreet - met nog andere wijzigingen - in voorbereiding is.

Ten derde stelt de MiNa-Raad vast dat ook de interne procedures, o.a. die betreffende reguleringssimpactanalyse, niet correct zijn gevolgd.

De Raad dringt er op aan dat de verplichte opmaak van een reguleringssimpactanalyse, een gangbare adviestermijn en het weren van belangrijke inhoudelijke vernieuwingen uit verzameldecreten, in de toekomst worden gerespecteerd. Op die manier kunnen betere waarborgen worden geboden voor een controle op de kwaliteit van regelgeving en voor een grondige, afgewogen advisering en parlementaire behandeling.

II. Landinrichting

- [2] **Inhoud van de voorgestelde wijzigingen.** Momenteel is decretaal vastgelegd in welke gebieden landinrichting van toepassing is, maar kan de Vlaamse Regering bij wijze van uitzondering gronden in andere gebieden aan landinrichting onderwerpen.

Omdat in steeds meer gebieden de bestemming van de gewestplannen gewijzigd werd of zal worden gewijzigd via ruimtelijke uitvoeringsplannen, vreest de Vlaamse Regering een toevloed van dergelijke uitzonderingsdossiers. Daarom wordt de decretale formulering aangepast zodat ook in de “vergelijkbare gebieden aangewezen in de ruimtelijke uitvoeringsplannen” landinrichting van toepassing is.

[3] Bemerkingen. Naar aanleiding van de voorgestelde wijzigingen, herhaalt de Raad zijn vraag naar basisregels voor de basisopdrachten van de RUP's (afbakening, bestemming, inrichting en beheer). Het gaat onder meer om algemene richtlijnen over wie in een reeks specifieke gevallen bij de opmaak en uitvoering wordt betrokken en welke mogelijkheden er ter beschikking staan (een basislijst met mogelijke ingrediënten).

Die basislijst mag niet limitatief zijn, maar moet uitgaan van een uniforme inhoudsomschrijving op de drie beleidsniveaus. Hierdoor moet het mogelijk worden om de mogelijke types van stedenbouwkundige voorschriften te stroomlijnen, bijvoorbeeld betreffende de grafische aanduidingen. Als er met andere woorden al een voorschrift bestaat voor een gelijke doelstelling in een gelijkaardig gebied, heeft het geen zin een nieuw voorschrift te maken. Op die manier kunnen voorschriften met een specifieke doelstelling gericht op een specifieke situatie, een eenvormig karakter krijgen. Waar echter in een bepaalde specifieke situatie een specifiek voorschrift nodig is waarvoor nog geen equivalent bestaat, moet het mogelijk zijn de basislijst met een nieuw voorschrift aan te vullen. Om een goed zicht te hebben op de volledige verzameling instrumenten, maatregelen en voorschriften die al in één of ander ruimtelijke uitvoeringsplan zijn toegepast, pleit de Raad ervoor om een transparant en toegankelijk register op te maken dat een duidelijk overzicht ter zake biedt.¹

III. Warmtekrachtkoppeling

[4] Inhoud van de voorgestelde wijzigingen. De wijzigingen beogen ten eerste een duidelijkere en betere aflijning van de activiteiten van producenten, netbeheerders en leveranciers, om aan de huidige vermenging van activiteiten en soms onduidelijke regels een einde te maken. Meer bepaald wil men duidelijk bepalen welke activiteiten de netbeheerder mag ondernemen op het vlak van levering en productie van elektriciteit en aardgas. De netbeheerder kan voortaan "geen andere activiteiten ondernemen betreffende de productie van elektriciteit, dan de productie van elektriciteit uit hernieuwbare energiebronnen en kwalitatieve warmtekrachtkoppeling in productie-installaties waarvan hij op 1 juli 2006 eigenaar is, en die aangesloten zijn op het distributienet dat door hem beheerd wordt. De elektriciteit die wordt opgewekt in deze installaties mag enkel worden aangewend voor de dekking van zijn eigen verbruik en/of zijn netverliezen".

Ten tweede wordt voorgesteld om, gelet op de problemen in de praktijk, de openbare dienstverplichting ten aanzien van netbeheerder inzake de ononderbroken levering van een minimale hoeveelheid elektriciteit ingeval van niet-betaling van de elektriciteitsfactuur uit te breiden tot de levering van elektriciteit aan huishoudelijke eindafnemers die over geen geldig leveringscontract beschikken.

Een derde en laatste wijziging heeft tot doel de decretale basis te voorzien voor de invoering van garanties van oorsprong voor elektriciteit uit WKK.

¹ MiNa-Raad, Advies van 7 september 2000 over de ruimtelijke uitvoeringsplannen, nr. 2000/25, punt 12.

[5] Betere aflijning van de activiteiten van producenten, netbeheerders en leveranciers. De MiNa-Raad is voorstander van een betere aflijning van de activiteiten van producenten, netbeheerders en leveranciers. Gelet op de huidige marktsituatie en het regelgevende kader, gaat hij akkoord met een regeling die netbeheerders toelaat om elektriciteit uit hernieuwbare energiebronnen en kwalitatieve warmtekrachtkoppeling te blijven produceren als zij op 1 juli 2006 eigenaar zijn van die installaties, en die toelaat dat de huidige exploitanten nog tot 1 juli 2006 aan de netbeheerders kunnen vragen om deze installaties over te nemen.

[6] Onduidelijkheden. De MiNa-Raad wijst wel op enkele belangrijke onduidelijkheden in de voorgestelde regeling:

- Het is ten eerste onduidelijk wat precies moet worden verstaan onder de bepaling dat “de verdere exploitatie van kwalitatieve warmtekrachtinstallaties een openbaredienstverplichting vormt voor de netbeheerder zolang de certificaten toegekend voor de primaire energiebesparing niet aanvaard worden voor de certificatenverplichting”².
- Het is verder niet duidelijk wat precies moet worden verstaan onder “dekking van zijn eigen verbruik en/of netverliezen”³. Ter zake merkt de MiNa-Raad bovendien op dat de nieuwe regeling afwijkt van de regeling in de elektriciteitswet. Die laat namelijk toe dat de netbeheerder over productieactiviteiten beschikt voor zover nodig om zijn taken als netbeheerder goed te kunnen uitoefenen.
- Daarnaast is het onduidelijk of en hoe de corresponderende certificaten bij eigen gebruik en netverliezen als verbruikt zullen worden aangemerkt.
- Tot slot zou moeten worden uitgeklaard wat precies moet worden verstaan onder de verplichting van de netbeheerder dat hij moet ‘streven naar een maximale primaire energiebesparing’.

[7] Openbare dienstverplichting. De voorgestelde uitbreiding van de openbaredienstverplichting voor netbeheerders, is een reactie op de vaststelling dat sommige contracten worden opgezegd omdat de leverancier weinig commercieel voordeel heeft bij de verdere levering aan een afnemer (bv. een huishoudelijke afnemer met PV-panelen en een terugdraaiende teller). De Raad vraagt om te onderzoeken of deze problematiek zich uitsluitend beperkt tot huishoudelijke eindafnemers. Wellicht is ook voor andere doelgroepen (bv. een passief kantoor met PV-zonnecellen en/of windmolens) een dergelijke aanpak aangewezen. Tegelijk wijst de Raad er echter op dat de voorgestelde regeling de stimulans voor investeringen in PV-installaties kan verminderen, omdat de gezinnen in kwestie voor hun resterend elektriciteitsverbruik in de praktijk bij de netbeheerder hogere elektriciteitsstarieven zullen moeten betalen. De Raad vraagt dan ook maatregelen om in voorkomend geval

² Moeten netbeheerders indien eigenaars hierom vragen de exploitatie van dergelijke installaties steeds overnemen? Onder welke voorwaarden? Moet de netbeheerder de exploitatie ook overnemen wanneer er voor de installaties geen certificaten meer worden toegekend? Is het begrip ‘kwalitatieve warmtekrachtinstallatie’ hier niet verwarrend? Wat gebeurt er wanneer de installatie na vernieuwing wel certificaten genereert die aanvaard worden voor de certificatenverplichting? Wordt de vernieuwde installaties alsnog stilgelegd op het moment dat de installatie niet verkocht geraakt ondanks het feit dat de gegenereerde certificaten aanvaard worden voor de certificatenverplichting (bv. omwille van de lage marktwaarde)?

³ Vallen leveringen aan klanten die geen leveringscontract hebben hier bijvoorbeeld onder?

een aangepast tarief te voorzien voor die klanten, zodat zij niet bestraft worden via hun nieuw tarief.

- [8] **Garantie van oorsprong.** Voor wat betreft de garantie van oorsprong van elektriciteit uit WKK, vindt de Raad de formulering in het voorontwerp van decreet onvoldoende duidelijk. Vooral de omschrijving van de koppeling met het bestaande certificaat kan voor verwarring zorgen. In elk geval dreigt een complexe situatie te ontstaan, doordat de garantie van oorsprong geldt als een bijkomende functie van het WKK-certificaat en er in Vlaanderen verschillende criteria zouden gelden voor enerzijds de installaties en elektriciteitsproductie die recht geven op certificaten en anderzijds de installaties en elektriciteitsproductie die een garantie van oorsprong krijgen. Met name kan een installatie in zijn geheel gekwalificeerd zijn en recht hebben op certificaten, en wordt alle elektriciteitsproductie en productie van warmte meegerekend, terwijl eenzelfde installatie niet altijd garanties van oorsprong krijgt voor alle elektriciteit, maar misschien slechts voor een beperkt deel ervan. Er dient dus opgelet met het vermengen van garanties van oorsprong en certificaten.

IV. Private waterzuiveringsinstallaties

- [9] **Inhoud van de voorgestelde wijzigingen.** De wijzigingen beogen een administratieve vereenvoudiging bij de adviesverlening over private waterzuiveringsinstallaties door het schrappen van het verplichte advies van de afdeling Milieu-inspectie.

- [10] **Bemerkingen.** Geen opmerkingen.

V. Milieuvergunning

- [11] **Inhoud van de voorgestelde wijzigingen.** De Vlaamse Regering wil tegemoet komen aan enkele problemen die in de praktijk zijn opgedoken.

De voorgestelde aanpassing omvat ten eerste de toevoeging van de burgemeester en de toezichthoudende ambtenaren aan de lijst van personen en instanties die een verzoek kunnen indienen om vergunningsvoorwaarden te wijzigen of aan te vullen, meer bepaald voor de inrichtingen waarop zij overeenkomstig toezicht uitoefenen.

Ten tweede wordt voorgesteld dat de overheid die in eerste aanleg bevoegd is voor de vergunningverlening, ook bevoegd blijft voor wijzigingen of aanvullingen en voor schorsing en opheffingen. In de huidige regeling is dat niet het geval wanneer een hogere overheid één of meer van de lopende vergunningen heeft verleend of de vergunningsvoorwaarden heeft gewijzigd. De huidige regeling was bedoeld om te vermijden dat een lagere overheid systematisch beslissingen van een hogere overheid zou kunnen ongedaan maken en er zo een carrousel ontstaat van vergunningsbeslissingen. De huidige regeling is blijkbaar zo geformuleerd dat ze in onnodig veel gevallen (m.b.t. de beoogde doelstelling van het vermijden van vicieuze cirkels) de hogere overheid bevoegd maakt.

Ten derde wordt voorgesteld om tijdelijk de periode van 18 maanden voor het verstrijken van de lopende vergunning waarbinnen men ten vroegste een nieuwe vergunning kan aanvragen, uit te breiden tot 48 maanden. Hiermee wil men verwachte pieken van de aanvragen tot hernieuwing van milieuvergunningen rond 2007 en 2011 vermijden. Die pieken kunnen immers tot gevolg hebben dat de bevoegde overheid de overvloed aan dossiers niet tijdig verwerkt krijgt.

[12] Bemerkingen over het meenemen van ervaringen uit de handhaving bij besluitvorming betreffende milieuvergunningen. De eerste wijziging is positief. Ze draagt bij tot een betere organisatie van de beleidscyclus betreffende vergunningverlening. Meer bepaald creëert de aanpassing een mogelijkheid om vanuit de fase van de handhaving informatie aan te reiken die van belang is voor de fase van de beleidsformulering (in casu de vergunningverlening en meer bepaald de wijziging van vergunningsvoorwaarden).

De informele mogelijkheid die de voor handhaving bevoegde ambtenaren hebben om opmerkingen door te geven aan hun collega-ambtenaren die bevoegd zijn voor de voorbereiding van vergunningsbeslissingen, volstaat niet. Die informele mogelijkheid biedt geen enkele waarborg dat een probleem dat door de handhavers wordt aangekaart daadwerkelijk wordt bekeken door de vergunningverlener en dat deze laatste hierover een duidelijke uitspraak doet. Bovendien zijn niet de ambtenaren maar de politieke overheden (naargelang de klasse waarin een hinderlijke inrichting is ingedeeld ofwel het College van Burgemeester en Schepenen, de Bestendige Deputatie of de bevoegde minister) bevoegd om te beslissen over een mogelijke aanpassing van vergunningsvoorwaarden. Informeel overleg binnen de administratie garandeert niet dat de voor de beslissing bevoegde politieke overheid (die dikwijls behoort tot een ander bestuursniveau) wordt geïnformeerd over een bepaalde problematiek die is gerezen in het kader van de handhaving.

De Raad stelt wel voor om niet de burgemeester, maar het college van burgemeester en schepenen, naast de toezichthoudende ambtenaren, toe te voegen aan de lijst van personen en instanties die een verzoek kunnen indienen om vergunningsvoorwaarden te wijzigen of aan te vullen. Het verzoek om vergunningsvoorwaarden te wijzigen wordt zo een beslissing van een collectief orgaan. Bovendien is het schepencollege ook een adviesverlener⁴ die echter niet voorkomt op de lijst met instanties die een verzoek tot wijziging van de vergunningsvoorwaarden kunnen indienen.⁵

Er zijn nog andere gelijkaardige aanpassingen mogelijk van het Milieuvergunningsdecreet. Zo kan decretaal bepaald worden dat bij de aanvraag voor hervergunning van een bestaand bedrijf, de toezichthouder om advies wordt gevraagd over de hervergunningsaanvraag. Het advies moet gebaseerd zijn op de ervaringen die de toezichthouder heeft met de handhaving van de vergunning van het bestaande bedrijf. Omdat lang niet voor alle bedrijven een zinvol advies kan worden opgesteld, kan het niet gaan over een advies dat verplicht moet worden uitgebracht, het kan enkel gaan over een mogelijkheid. Verder moet duidelijk zijn de vergunningverlenende overheid haar beslissing over de aanvraag tot hervergunning ook kan motiveren op basis van het eventuele advies. Vandaag de dag zou dat - als gevolg van rechtspraak van de Raad van State - niet mogelijk zijn.

⁴ Zie artikel 12, § 2 Milieuvergunningsdecreet en artikel 35, 3°, b van Vlarem I.

⁵ Zie artikel 21, § 1 Milieuvergunningsdecreet en artikel 45, § 1, 2° van Vlarem I.

[13] Bemerkingen m.b.t. de bevoegdheid om te beslissen over vergunningsaanvragen. De Vlaamse Regering ziet vooral voordelen in het voorstel van aanpassing van het decreet: vereenvoudiging, ontlasten van de hogere overheid, ruimere beroepsmogelijkheid en wegwerken van onzekerheid.

Ook de MiNa-Raad meent dat de voordelen van de vereenvoudiging inderdaad zwaarder doorwegen dan de nadelen. Maar zo ontstaat opnieuw het carousel-probleem waarvoor de huidige regeling indertijd is ingevoerd.

Er zijn geen voor de hand liggende oplossingen om een carousel te vermijden. De beste mogelijkheid bestaat wellicht uit het actief openbaar maken van alle beslissingen betreffende milieuvergunningen waarvoor de MiNa-Raad in een recent advies pleitte.⁶ De zichtbaarheid die daarmee gepaard gaat, maakt dat vergunningverlenende overheden in eerste aanleg toch terughoudender zullen zijn om in een nieuwe beslissing in te gaan tegen een eerdere vergunningsbeslissing van een hogere overheid.

[14] Bemerkingen over de verruiming van de periode waarbinnen de aanvraag kan worden ingediend voor de vervanging van een vergunning waarvan de geldigheidsduur verstrijkt. De MiNa-Raad gaat akkoord met de derde voorgestelde aanpassing. De Raad is evenwel van oordeel dat een aanpassing van de regelgeving op zich niet zal volstaan om een piek in de aanvragen te vermijden. Er zijn flankerende maatregelen nodig, die enerzijds bedrijven ertoe aan te zetten om vergunningsaanvragen gespreid in de tijd in te dienen en die anderzijds toelaten dat de overheden ook in de verwachte piekperiode de vergunningstermijnen respecteren. In elk geval moet worden vermeden dat dossiers niet tijdig worden verwerkt in eerste aanleg en dat veel exploitanten daardoor een stilzwijgende weigering ontvangen, in beroep moeten gaan, en daar opnieuw met lange wachttijden te maken krijgen.

Daarnaast vraagt de Raad om te verduidelijken vanaf wanneer de vergunningen die vervroegd worden vernieuwd beginnen te lopen, en dus de lopende milieuvergunning vervalt.

VI. Natuurbehoud

[15] Voorgestelde wijzigingen. Het voorontwerp maakt het ten eerste mogelijk om ook omwille van recreatief medegebruik in een beheersplan af te wijken van de in artikel 35 van het natuurdecreet vermelde verbodsbepalingen, voor zover de afwijking compatibel is met de doelstelling van het reservaat, zoals uitgedrukt in het beheersplan. De overige aanpassingen betreffen rechtszettingen en verduidelijkingen die voortvloeien uit de Habitatrichtlijn.

[16] Recreatief medegebruik. De MiNa-Raad ondersteunt de bepalingen op het gebied van recreatief medegebruik in natuurreservaten. Zoals ook aangehaald in de memorie van toelichting, biedt dit bijvoorbeeld de mogelijkheid om jeugdbewegingen – al of niet tijdens een periode van het jaar – te laten spelen in natuurreservaten. Dit recreatief

⁶ MiNa-Raad, Advies van 6 oktober 2005 over het ontwerp van besluit verspreiding van milieu-informatie, nr. 2005|35, nr. 6 (p. 6).

medegebruik dient inpasbaar te zijn in de doelstelling van het natuurreservaat. De Raad betreurt echter dat de memorie van toelichting ook “weidelijke jacht” als voorbeeld aanhaalt van recreatief medegebruik. Niet alleen is jacht moeilijk te verzoenen met natuurbehoud, het staat bovendien andere vormen van recreatief medegebruik in de weg die bijdragen tot het verhogen van het draagvlak voor natuur.

Standpunt Vlaamse Hoge Bosraad. De bosraad is van oordeel dat beheersjacht onder bepaalde voorwaarden aanvaardbaar kan zijn met recreatief medegebruik.

[17] Implementatie Habitatrichtlijn. De MiNa-Raad ondersteunt de wijzigingen aan het natuurdecreet gericht op een meer correcte implementatie van de Habitatrichtlijn.

VII. Bos

[18] Voorgestelde wijzigingen. De voorgestelde wijzigingen aan het Bosdecreet betreffen ten eerste korte-omloop-houtteelt. Populieren- en wilgenaanplantingen bestemd voor de houtvoortbrengst vallen niet meer onder het begrip ‘bosaanplanting’, voor zover het gaat om teelten die geplant worden op daartoe geëigende bestemmingen. Hiermee samenhangend wordt in het Bosdecreet een definitie toegevoegd van korte-omloop-houtteelt.

Een tweede wijziging betreft aanplantingen met kerstbomen. Met de voorgestelde wijziging wil de Vlaamse Regering de interpretatieproblemen rond aanplantingen met naaldbomen bestemd voor verkoop tijdens de kerstperiode vermijden. Door de wijziging wordt nu een onderscheid gemaakt tussen kerstboomaanplantingen (die geoogst kunnen worden zonder meer) en bestanden van *Picea* of ander naaldhout (die wel als bos te beschouwen zijn en waarvoor dus de compensatieregeling geldt bij ontbossing).

Een derde wijziging betreft de huidige definitie van “bebossing”. Die stelt dat een “bezetting met bos” niet als “bebossing” kan worden aanvaard wanneer er op het betrokken terrein ergens in de afgelopen vijftig jaar bos gestaan heeft. Gezien de ruimtelijke situatie in Vlaanderen, stelt de Vlaamse Regering voor om geen onnodige beperkingen toe te voegen en die bepaling te schrappen.

[19] Korte-omloop-houtteelt buiten ruimtelijk kwetsbare gebieden. De MiNa-Raad ondersteunt de voorgestelde wijziging om populieren- en wilgenaanplantingen met zeer korte omlooptijden (2 à 5 jaar) niet meer als bos te beschouwen. Deze aanplantingen, inclusief aangepaste bemestings- en beschermingsmethodes, horen eerder in de landbouwsfeer thuis. Door deze korte-omloop-houtteelt uit het Bosdecreet te houden zijn de beschermingsmaatregelen van het Bosdecreet niet meer van toepassing.

De MiNa-Raad steunt tevens de optie om korte-omloop-houtteelt niet te ondersteunen in ruimtelijke kwetsbare gebieden. In deze gebieden moeten de natuurwaarden op de eerste plaats komen, wat moeilijk te combineren is met korte-omloop-houtteelt. Om kwetsbare gebieden te ontzien, kan gewerkt worden via twee mogelijke pistes: ofwel via het bosdecreet zelf (door een ruimtelijke differentiatie door te voeren, cfr.

voorontwerp decreet) ofwel door beperkingen in te voeren via andere wetgeving (natuurdecreet, mestdecreet,...). Beide pistes hebben voor- en nadelen. Door de korte adviestermijn kon de Raad hier niet ten gronde op in gaan. De Raad vraagt om beide pistes grondig te onderzoeken. Wel vraagt de Raad zich af of het nog langer houdbaar is dat het bosbeleid, in tegenstelling tot o.m. het natuurbeleid, als enige geen rekening houdt met de differentiatie in ruimtelijke bestemmingen. Nu kan alleen door bepaalde vormen van bosbouw te schrappen uit het bosdecreet voorkomen worden dat sommige instrumenten zoals de compensatieplicht ongewenst worden toegepast.

Standpunt Vlaamse Hoge Bosraad. De bosraad gaat niet akkoord met de voorgestelde ruimtelijke differentiatie waardoor korte-omloop-houtteelten in ruimtelijk kwetsbare gebieden wel onder het bosdecreet blijven vallen. De bedoeling van deze differentiatie was wellicht de omvorming van waardevolle natuur of bos naar korte-omloop-houtteelt tegen te gaan. De bosraad benadrukt evenwel dat bestaande wetgeving hier voldoende is; wijziging van de vegetatie is vergunningsplichtig via het natuurdecreet en in het VEN gelden de verbodsbepalingen. Bovendien wijst de bosraad er op dat door korte-omloop-houtteelt binnen de kwetsbare gebieden toch onder de toepassing van het bosdecreet te laten vallen, het moeilijker wordt om de omzetting van bestaand waardevol bos naar korte-omloop-houtteelt te verhinderen. Deze omzetting zou immers niet meer als ontbossing kunnen worden beschouwd. Daarenboven kunnen aanplantingen van korte-omloop-houtteelten ook in aanmerking komen als bosuitbreiding of boscompensatie. Binnen het VEN zullen deze "bossen" op termijn moeten evolueren naar duurzaam beheerde bossen volgens de Criteria Duurzaam Bosbeheer, maar dit is een zeer langdurig proces (overgangperiode van 20 jaar voorzien) en het is alsnog onduidelijk in welke mate een controle op de uitvoering van bosbeheerplannen zal plaatsvinden. Het is dus zeer te betwijfelen of de KOH ooit richting duurzame bossen gaan evolueren. Buiten het VEN (maar binnen de ruimtelijk kwetsbare bestemmingen) is er geen verplichting naar duurzaam beheerde bossen te evolueren, waardoor de KOH als eindteelt kan beschouwd worden. Ten slotte merkt de bosraad op dat door deze ruimtelijke differentiatie het toepassingsgebied zeer ingewikkeld en onduidelijk wordt. Korte-omloop-houtteelt in bijvoorbeeld agrarisch gebied valt dan niet onder het bosdecreet, en in bijvoorbeeld natuurgebied of bosgebied wel. Deze toevoeging gaat volledig in tegen het principe van vereenvoudiging van regelgeving.

[20] Definitie korte-omloop-houtteelt. Wat betreft de toevoeging van de definitie van korte omlooptijd wijst de Raad op het negatief advies van de Inspectie van Financiën. "De Inspectie van Financiën is van oordeel dat de invoering van deze definitie met gebruikmaking van de nota rotatietijd een inherent risico in zich draagt naar de gangbare houthakculturen en dus afgeleid naar de opbrengsten qua boscompensaties toe en adviseert deze toevoeging vanuit doelmatigheids- en budgettaire overwegingen ongunstig". De MiNa-Raad ondersteunt deze bemerking. De Raad wijst er immers op dat met de voorgestelde rotatietijd voor korte-omloop-houtteelt het gevaar bestaat dat hakhout bestempeld wordt als korte-omloop-houtteelt en niet meer onder het Bosdecreet valt. De in het voorontwerp voorziene termijn van acht jaar is te lang. De Raad verwijst tevens naar de memorie van toelichting waarin sprake is van twee tot vijf jaar en dringt er op aan de termijn voor het afzetten van de korte-omloop-houtteelt maximaal te brengen op vijf jaar.

Gelet op het voorgaande, stelt de MiNa-Raad voor om artikel 19, 3° als volgt aan te

passen “een punt 14bis1 wordt toegevoegd dat luidt als volgt: ”14bis1. Korte-omloop-houtteelt: teelt van snelgroeiende houtachtige gewassen waarbij de bovengrondse biomassa periodiek tot maximaal 5 jaar na de aanplanting of na de vorige oogst, in zijn totaliteit wordt geoogst.”

Standpunt Vlaamse Hoge Bosraad. De bosraad wenst de omlooptijd voor korte-omloop-houtteelten niet te verlagen tot maximaal 5 jaar. Daardoor zouden (financieel) interessante mogelijkheden a priori worden uitgesloten zoals de productie van vezels voor papier waarvoor de wilgen- en populierenaanplanten tot 5 jaar niet de gewenste vezelkwaliteit leveren wegens de te grote proportie aan schors. Verwarring met hakhoutculturen weegt hierbij niet op tegen de mogelijke voordelen. Temeer daar de omlooptijden van hakhout zelden 8 jaar bedragen maar in de regel 10-12 jaar en meer en hakhout een bedrijfsvorm is welke met andere boomsoorten zoals eik, kastanje, es wordt gerealiseerd. In de memorie van toelichting is inderdaad sprake van ‘aanplantingen van bijvoorbeeld populier en wilg met zeer korte rotatietijden (2 à 5 jaar) en bijvoorbeeld bestemd voor de energiewinning’. Dit sluit aan bij de hierboven gemaakte bemerking dat voor productie van biomassa voor energie 5 jaar zal volstaan, voor andere toepassingen zoals vezelproductie voor papier, biomassaproductie voor spaanderplaten, en andere toekomstige toepassingen 7 à 8 jaar dient te worden voorzien.

[21] Wissenteelt. Wat betreft de wijzigingen inzake wissenteelt ondersteunt de MiNa-Raad de voorgestelde aanpassing via artikel 18, 3°. Wel beveelt de Raad aan om de ruimtelijke differentiatie zoals bepaald voor korte-omloop-houtteelt ook van toepassing te maken op wissenteelt. Als de rotatietijd beperkt wordt tot maximum vijf jaar kan praktisch gezien wissenteelt gelijkgesteld worden onder korte omloophout, wat een vereenvoudiging inhoudt.

Standpunt Vlaamse Hoge Bosraad. De bosraad is van oordeel dat wissenteelt gevat wordt door de definitie van korte-omloop-houtteelt. Bovendien worden de wissenteelten integraal uit het bosdecreet gehaald en dit zonder ruimtelijke differentiatie zoals voor de korte-omloop-houtteelten. Dit maakt het geheel wel heel onduidelijk en verwarrend. De bosraad merkt verder op dat ook artikel 3, § 2, punt 5 van het bosdecreet geschrapt moet worden. Deze stelt immers dat grienden, eveneens een vorm van KOH onder de toepassing van het bosdecreet vallen. Voor alle duidelijkheid: grienden werden in de geest van het bosdecreet steeds als wissenteelt beschouwd en niet als wilgenvloedbossen of zachthoutoibossen.

[22] Kerstbomen. Wat betreft de wijzigingen inzake kerstbomen ondersteunt de MiNa-Raad de voorgestelde aanpassing. De Raad acht het noodzakelijk om de beperking tot 4 meter te behouden om misbruiken te voorkomen.

Standpunt Vlaamse Hoge Bosraad. Wat aanplantingen met kerstbomen betreft, merkt de Bosraad op dat er een markt bestaat voor kerstbomen groter dan 4 meter. De vraag gaat in feite tot 12m. Men zou dan ook bomen tot een hoogte van 12m moeten kunnen oogsten en vermarkten als kerstboom. De Bosraad stelt voor om artikel 18 2° als volgt aan te passen “in §3 wordt het zesde punt vervangen door wat volgt: 6. de aanplantingen met naaldbomen die uitsluitend bestemd zijn voor de verkoop als kerstboom. Een aanplanting wordt geacht niet langer aan deze voorwaarde te voldoen wanneer de maximale hoogte van het bestand 12 meter heeft bereikt.”

[23] Definitie bebossing en herbebossing. De MiNa-Raad ondersteunt de voorgestelde wijziging aan de definities van bebossing en herbebossing en wijst op de belangrijke impact van voorliggende wijziging. Het potentiële areaal voor compensatiebebossingen zal hierdoor sterk vergroten. Door het schrappen van de termijn van 50 jaar zullen bossen die bijvoorbeeld 5 jaar geleden onder het Bosdecreet vielen en legaal ontbost werden voor bebossing in aanmerking kunnen komen, terwijl het tot nu toe enkel als herbebossing werd beschouwd.

Standpunt Hoge Bosraad. De Bosraad stelt volgende beperkte aanpassing van de definitie van herbebossing voor: “... een oppervlakte die onder toepassing van dit decreet valt”. Op het moment van de herbebossing vallen de kale gronden immers nog (steeds) onder het Bosdecreet. Ze werden immers niet aan het Bosdecreet onttrokken via een ontbossing maar zijn kaal wegens gemachtigde kaalkap.

VIII. Afvalstoffen

[24] Inhoud van de voorgestelde wijzigingen. Het voorontwerp maakt een duidelijke scheiding tussen afval en uitgegraven bodem, al dan niet verontreinigd. Daarmee wil men een oneigenlijk gebruik van het Afvalstoffendecreet bij aanwending van uitgegraven bodem vermijden.

[25] Geen afvalstof. Het huidige Afvalstoffendecreet omschrijft in artikel 4 wat geen afvalstof is. Zo is “bodem, uitgegraven buiten ontginningsgebieden, die vrij kan worden hergebruikt als bodem of als bouwstof” geen afvalstof. Het voorliggende voorstel wijzigt deze omschrijving in “bodem, uitgegraven buiten ontginningsgebieden, die overeenkomstig de voorwaarden bepaald in of krachtens het decreet van 22 februari 1995 betreffende de bodemsanering wordt gebruikt.” Het verschil tussen bestaande en nieuwe bepaling heeft op het eerste zicht vooral betrekking op verontreinigde uitgegraven bodem die niet voldoet aan de normen voor vrij gebruik, maar waarvoor in bepaalde omstandigheden toch hergebruik wordt toegestaan. De duidelijk afgelijnde norm voor vrij gebruik worden vervangen door een variabele norm. Of een verontreinigde grond afval is hangt niet meer af van de samenstelling maar van de bestemming. De impact van de wijziging hangt ook sterk af van de verdere invulling in Vlarebo. Het mag volgens de Raad niet de bedoeling zijn om bijvoorbeeld het opvullen van putten met verontreinigde grond aan het Afvalstoffendecreet te onttrekken. De memorie van toelichting is onduidelijk over gevolgen van de voorgestelde wijziging.

De Raad heeft daarnaast vragen bij de draagwijdte van de omschrijving ‘uitgegraven buiten ontginningsgebieden’. Voor bodem, uitgegraven binnen ontginningsgebieden,

die wordt gebruikt als bodem (en niet als delfstof) zou volgens de Raad dezelfde regels moeten gelden als voor andere uitgegraven bodem. De huidige formulering heeft als gevolg dat de afgegraven deklaag waarvan de ontginning zich ontdoet een afvalstof is en niet wordt beschouwd als uitgegraven bodem, wat het hergebruik van de bodem in kwestie belemmert. De vraag is of dit de bedoeling is.

IX. Bodemsanering

[26] Inhoud van de voorgestelde wijzigingen. Het voorontwerp van decreet bevat een hele reeks aanpassingen aan het Bodemsaneringsdecreet:

- Ten eerste betreft het een aanpassing van de definitie van het begrip 'grond'. Tegelijk wordt aan de Vlaamse Regering de mogelijkheid geboden om, naast de bestaande uitzonderingen, bepaalde opstallen vrij te stellen van de toepassing van het decreet.
- Een tweede aanpassing beoogt een vermindering van het aantal transacties dat als overdracht van grond (met de daaraan gekoppelde eventuele onderzoek- en saneringsplicht) wordt gekwalificeerd. Alle persoonlijke gebruiksrechten (huur, handelshuur, pacht, concessie, ...) vallen niet langer onder het toepassingsgebied van de bijzondere overdrachtsprocedure. Daarnaast worden ook de overdrachten van nutsleidingen vrijgesteld van de verplichtingen ter zake.
- Een derde aanpassing betreft de regeling inzake de vrijstelling van de saneringsplicht voor de exploitant en de gebruiker. Het voorontwerp voorziet voor de aanduiding van de saneringsplichtige persoon een getrappt systeem waarbij in eerste instantie de exploitant verplicht wordt om over te gaan tot bodemsanering. Bij afwezigheid van exploitant of ingeval deze vrijstelling van saneringsplicht heeft bekomen, wordt de gebruiker aangesproken, en finaal de eigenaar als er geen gebruiker is of indien deze ook voldoet aan de vrijstellingsvoorwaarden. Als de eigenaar aantoonbaar voldoet aan de voorwaarden voor de vrijstelling van de saneringsplicht, kan de OVAM ambtshalve optreden en de kosten terugvorderen van de aansprakelijke. Als de saneringsplichtige persoon in gebreke blijft om zijn saneringsplicht na te komen, zal de OVAM zich in principe niet wenden tot de volgende plichtige in het getrapte systeem, maar zal ze in beginsel ambtshalve optreden.
- Ook de vrijstellingsregeling wordt aangepast in die zin dat de betrokkenen vrijgesteld worden van de saneringsplicht indien zij aantonen dat zij de verontreiniging niet zelf hebben veroorzaakt en deze niet is tot stand gekomen tijdens hun beheer van de grond. De voorwaarde van het "niet op de hoogte zijn of behoren te zijn" wordt in het decreet bijgestuurd in die zin dat de Vlaamse Regering er bij uitvoeringsbesluit op basis van objectieve factoren een gedifferentieerde invulling kan aan geven (bijv. tijdstip verwerving van de grond/tijdstip verontreiniging/aard van de verontreiniging/...) middels de invoering van weerlegbare en onweerlegbare vermoedens.
- Tot slot wordt er een paragraaf ingevoerd waardoor bodemverontreiniging veroorzaakt door of ontstaan ten tijde van een rechtsvoorganger, niet voor vrijstelling van saneringsplicht in aanmerking komt. Het voorstel brengt ook wijzigingen aan inzake de vrijstelling van de saneringsplicht voor de overdrager bij overdracht van een grond, en dit zowel bij nieuwe als historische verontreiniging. Er wordt er een vrijstellingsmotief toegevoegd voor de situatie waarbij de verontreiniging op een andere grond tot stand kwam.

- Een vierde aanpassing betreft de verruiming van de bevoegdheidsdelegatie van artikel 48 van het Bodemsaneringsdecreet tot alle decretale verplichtingen die aan de overdracht van gronden gekoppeld zijn. Tegelijk wordt daarbinnen ook de mogelijkheid tot het sluiten van gewone overeenkomsten voorzien.

[27] Verzameldecreet niet geschikt voor ingrijpende wijzingen. De MiNa-Raad herhaalt vooreerst dat hij bedenkingen heeft bij de keuze om de voorgestelde aanpassingen aan het Bodemsaneringsdecreet in een verzameldecreet te regelen. Hij meent dat voor de voorgestelde aanpassingen de techniek van een verzameldecreet niet geschikt is en er beter was gekozen voor een afzonderlijk decreet tot aanpassing van het Bodemsaneringsdecreet.

Art. 28 vormt, in tegenstelling tot de andere artikelen in dit hoofdstuk van het verzameldecreet, geen aanpassing van het Bodemsaneringsdecreet maar een zelfstandig artikel. Dat is zowel vanuit inhoudelijk als legistiek oogpunt niet wenselijk. Het artikel wordt best toegevoegd aan het Bodemsaneringsdecreet. Daarnaast is ook een herformulering nodig van dit artikel. Het kan nu immers zo worden gelezen dat, indien op het moment van de overdracht niet aan de verplichtingen van het decreet werd voldaan, dit ook nu niet moet. Volgens de Raad kan dit niet de bedoeling zijn.

[28] Advies op eigen initiatief in voorbereiding. Verder merkt de Raad op dat de toepassing van het Bodemsaneringsdecreet dat nu 10 jaar in voege is, in de praktijk aanleiding geeft tot heel wat knelpunten. Het decreet is dan ook op meerdere punten aan herziening toe. Het voorliggende verzameldecreet betreft slechts enkele van die knelpunten. De MiNa-Raad en de SERV bereiden daarom momenteel een advies op eigen initiatief voor over het Bodemsaneringsdecreet, waarin zal worden ingegaan op knelpunten en suggesties voor verbetering.

[29] Overdracht van grond. Voor wat betreft de overdracht van grond, komt het voorstel tegemoet aan een aantal bezorgdheden. Zo is het positief dat alle persoonlijke gebruiksrechten (huur, handelshuur, pacht, concessie, ...) niet langer onder het toepassingsgebied van de bijzondere overdrachtsprocedure vallen.

De Raad beklemtoont echter dat de onschuldige verwerver van de gronden ook in de nieuwe regeling over voldoende mogelijkheden moet beschikken om zich te beschermen bij een eventuele aanwezige bodemverontreiniging. Het voorontwerp van decreet onderkent die noodzaak aan bijkomende bescherming.

De MiNa-Raad wijst er verder op dat enige differentiatie opportuun kan zijn. Langdurige concessies - zoals bijvoorbeeld gebruikelijk in havengebieden - zijn duidelijk verschillend van huurovereenkomsten op kortere termijn.

De Raad merkt tot slot op dat een hele reeks knelpunten blijven bestaan die verbonden aan overdracht. Zij zullen daarover op korte termijn een advies op eigen initiatief uitbrengen.

[30] Saneringsplicht: een stap vooruit. Op het gebied van de saneringsplicht betekenen de voorgestelde wijzigingen volgens de Raad een stap vooruit. Er wordt een cascadesysteem opgezet en er is een aanzet om de onbillijkheden voor het bekomen van het statuut onschuldig eigenaar enigszins weg te werken. Wel wijst de Raad er op dat het uiteindelijke resultaat sterk afhankelijk is van de concrete voorwaarden voor de

vrijstelling.

De Raad wijst er op dat een stijging van het aantal onschuldige bezitters het aantal ambtshalve saneringen zal doen toenemen. De Vlaamse Regering moet dan ook de nodige middelen voorzien om deze beleids optie te ondersteunen.

Ook inzake de saneringsplicht merkt de Raad op dat een hele reeks van knelpunten nog niet opgelost zijn. SERV en MiNa-Raad zullen daarover op korte termijn een advies op eigen initiatief uitbrengen.

[31] Vraag tot decretale verankering. De memorie van toelichting stelt: “In geval de saneringsplichtige persoon in gebreke blijft om zijn saneringsplicht na te komen, zal de OVAM zich in principe niet wenden tot de volgende plichtige in het getrapte systeem, maar zal ze in beginsel ambtshalve optreden” (art. 23). Het decreet is daar veel vager over. Dit is een belangrijke zinsnede die in de toekomst tal van discussies (en rechtszaken) kan initiëren. Om de rechtszekerheid te vergroten dient het gegeven uit de memorie van toelichting decretaal verankerd te worden.

[32] Omschrijf begrip “rechtsvoorganger” duidelijker. In art. 23 wordt vermeld dat, men “alsnog kan worden verplicht de bodemsanering uit te voeren, indien de OVAM aantoonbaar dat enige rechtsvoorganger de bodemverontreiniging heeft veroorzaakt of de bodemverontreiniging tot stand gekomen is tijdens de periode dat enige rechtsvoorganger de grond in exploitatie, in gebruik of in eigendom had.” Hiermee wil de Vlaamse Regering duidelijk stellen dat de omvorming van bijvoorbeeld een éénmanszaak naar een vennootschapsvorm zonder wijziging van beheerder van de grond, niet voor vrijstelling van saneringsplicht in aanmerking komt. Zoals geformuleerd in art. 23 kan het begrip “rechtsvoorganger” echter ruimer worden geïnterpreteerd: strikt genomen is de verkoper immers de rechtsvoorganger van de koper. Het begrip rechtsvoorganger moet dan ook duidelijker worden omschreven.

[33] Vrijstellingsvoorwaarde. Eén van de elementen voor vrijstelling van de eigenaar voor sanering bij historische verontreiniging, is dat hij op het ogenblik dat hij eigenaar werd van de grond niet op de hoogte was of behoorde te zijn van de verontreiniging of dat hij de grond voor 1 januari 1993 verworven heeft en deze sinds de verwerving niet heeft gebruikt voor beroep of bedrijf.”(art. 24). De passage “gebruik voor beroep of bedrijf” heeft in het verleden geleid tot onbedoelde vrijstellingen. De bedoeling van de decreetgever was om particulieren en vzw’s zoals bv. sportclubs vrij te stellen van sanering. De Raad vraagt dan ook om het voorstel in die richting bij te sturen.

Bij de voorgestelde wijziging van art. 25 vraagt de Raad waarom de vrijstelling in de bedoelde gevallen enkel betrekking heeft op het beschrijvend bodemonderzoek en niet op het opstellen van een oriënterend bodemonderzoek, voor gevallen waar men al van tevoren weet en uit een bodemattest blijkt dat de oorzaak van de vervuiling ligt op een ander perceel.

[34] Foute verwijzing. Ten slotte merkt de Raad op dat in de memorie van toelichting de omschrijving van een nieuwe en historische verontreiniging deels wordt omgewisseld.

X. Water

[35] Inhoud van de voorgestelde wijzigingen. De wijzigingen betreffen een verschuiving van de timing voor de vaststelling en de bekendmaking van de eerste bekken- en deelbekkenbeheerplannen naar eind 2007. Daardoor wil de Vlaamse Regering het mogelijk maken om het openbaar onderzoek van die plannen te koppelen aan het openbaar onderzoek van het tijdsschema en werkprogramma voor de opstelling van stroomgebiedbeheerplannen. Door die koppeling beoogt men een overmatige bevraging van de bevolking en de belangengroepen te vermijden en de overheidsmiddelen voor het voeren van het openbaar onderzoek beter aan te wenden.

[36] Bemerkingen. De MiNa-Raad betreurt dat het niet tijdig opmaken van een noodzakelijk uitvoeringsbesluit het nu noodzakelijk maakt om de het tijdstip van de opmaak van de (deel)bekkenplannen met één jaar uit te stellen. Hij vraagt dat het jaar uitstel ook daadwerkelijk wordt gebruikt om de (deel)bekkenplannen op een goede manier voor te bereiden. In een gezamenlijk advies van MiNa-Raad en SERV over de waterbeleidsnota gaven de raden onder andere aan dat er centrale richtlijnen nodig zijn voor de opmaak van die plannen, met het oog op de uniformisering van de opmaakmethodiek en van de kwaliteitsvolle toepassing daarvan.

Verder vraagt de MiNa-Raad dat artikel 47 §2 van het Decreet Integraal Waterbeheer wordt aangepast. De huidige formulering daarvan is als volgt: *“het ontwerp van bekkenbeheerplan, met inbegrip van de deelbekkenbeheerplannen kan tegelijkertijd met een van de in artikel 37, § 1, bedoelde documenten ter inzage worden gelegd.”* Volgens de Raad kan dit artikel zo worden gelezen dat het ontwerp van bekkenbeheerplan ter inzage moet worden gelegd, maar dat het wat de deelbekkenbeheerplannen betreft gaat om een finale versie in plaats van een ontwerp. Uit de memorie van toelichting bij het huidige verzameldecreet blijkt dat dit niet de bedoeling is, en dat ook ontwerpen van deelbekkenplannen aan een openbaar onderzoek moeten onderworpen worden. De Raad stelt voor artikel 47 §2 als volgt te wijzigen: *“Het ontwerp van bekkenbeheerplan met inbegrip van de betrokken ontwerp-deelbekkenbeheerplannen kan tegelijkertijd ...”*

XI. Vlaamse Maatschappij voor Watervoorziening

[37] Inhoud van de voorgestelde wijzigingen. De wijzigingen beogen enerzijds de afstemming van het VMW-decreet op de nieuwe taken die aan de watermaatschappijen zijn toegekend door de nieuwe regelgeving betreffende het integraal waterbeleid, op de gewijzigde regelgeving met betrekking tot de boekhouding en jaarrekening van ondernemingen. Anderzijds gaat het om de schrapping van enkele artikelen die verouderd zijn en die niet meer wordt toegepast.

[38] Bemerkingen. Geen opmerkingen.